

A Győri Ítéltábla a dr. Gelencsér László pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Németh József ügyvéd által képviselt **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2019. január 25. napján kelt 5.P.21.383/2017/32. számú ítélete ellen az alperes által 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperest terhelő késedelmi kamat mértéke 2013. január 10. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal, 2013. július hó 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat mértékével megegyező mértékű.

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet pártfogó ügyvédi díjra vonatkozó rendelkezéseit akként helyesbíti, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díja a 100 %-os mértékben peresztes alperes terhére esik.

Az 560.000 (Ötszáz-hatvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásra eső díja a 100 %-os mértékben peresztes alperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Győri Ítéltábla a 2016. február 16-án kelt Bf.67/2015/10. számú másodfokú ítéletében - részben megváltoztatva a ...i Törvényszék 10.B.816/2013/87. számú ítéletét - **megállapította az alperes bűnösségét** - többek között - életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében, és az alperessel szemben büntetést szabott ki.

Az alperes büntetőjogi felelősségre vonására azért került sor, mert az alperes 2013. január 10-én a felperest egy rendkívül veszélyes, törzszerű késsel a vállán, majd a combján négyszeresen megszurta és ezzel nála **életveszélyes állapot közeli helyzetet teremtett**.

Felperes az alperestől elszenvedett bántalmazás következtében a jobb könyök singesonti oldalán 1 cm-es vágott, 8 napon belül gyógyuló, a bal kar vállízülethez közeli harmadában a hátsó felszínen 2 cm hosszúságú, 4 cm-es szúrcsatornában végződő, 8 napon túl gyógyuló szúrt, valamint a bal comb hajlító felszínén a felső-középső harmad határán 3 cm-es bemeneteli nyílású, 2 db szúrcsatornában

végződő szúrt sérülést szenvedett el. **A combsérülés következtében az ülőideg átvágásra került, melyet műtétilag egyesítettek.**

A felperes 2015. december 9-én sürgősségi ambulancián jelentkezett azzal a panasszal, hogy az érzéketlen bal lába sarkán két hónapja egy seb jelent meg, amely egyre mélyebb lett. Az ülőideg károsodás talaján kialakult saroktáji fekély rendszeres sebészeti kezelés és kötéscserék ellenére nem javult, emiatt **2016. január 16-án necrectomia, osteotomia műtéti beavatkozás történt.** A mozgásszervi rehabilitációs és sebészeti kezelés ellenére az alsó végtagi fekély és az idült csontvelőgyulladás (osteomyelitis) gyulladásos folyamat nem gyógyult, ezért **2016. október 13-án bal lábszár szintű csonkolásra (amputatio cruris)** került sor. A műtéti seb gyógyulását és a rehabilitációs kezelést követően a felperest **művégtaggal (protézissel) látták el.**

A felperes bal lábszárának amputációjához (csonkolásához) vezető fekélyesedés (decubitus osteomyelitis) okozati összefüggésben állt a 2013. január 10-én elszenvedett, az ülőideg sérülésével járó szúrt combsérüléssel. Az amputációig eltelt időben végzett gyógykezelés, illetve a műtéti beavatkozások ugyancsak összefüggésben állnak az elszenvedett sérüléssel. A bal sarkon kialakult fekély (decubitus), majd a gyulladásos folyamat (osteomyelitis) az ülőideg sérülése következtében létrejött beidegzési (érzés, mozgás és vérkeringési szabályozási/regulációs) zavar, a bal boka mozgáskorlátozottságának a következménye.

A felperest 2014. március 29-én **öngyilkossági szándék** miatt mentő szállította kórházba, ahol kevert **szorongásos depressziós zavart véleményeztek reaktív paranoid tünetekkel** azzal, hogy az öngyilkossági készletet lecsengett. 2014. december 27-én szorongás diagnózis miatt részesült ambuláns orvosi ellátásban. 2015. január 23. és február 11. között kórházi körülmények között került sor a felperes pszichiátriai gyógykezelésére elhúzódó élethelyzeti krízis, reaktív depresszió, alkalmazkodási zavarok, kevert szorongásos és depressziós zavar diagnózissal, suicid veszély miatt. A 2015 februárjában elvégzett igazságügyi-elmeorvos szakértői vizsgálat időpontjában felperes az általa elszenvedett testi sérülések miatt negatív irányba sodródó életét teljesen kilátástalannak érezte, érzelmileg fokozott labilitás volt nála észlelhető. A pszichés állapotában bekövetkezett kedvezőtlen változást az elszenvedett sérülés következtében létrejött fogyatékoság miatti csökkent értékűség érzése, a fizikai fogyatkozás okozta ellehetetlenülés, a szociális nehézségek fokozódása váltotta ki. A felperes a 2018. október 1-jei igazságügyi orvosszakértői vizsgálatot megelőzően 2017. június 15-én, július 20-án, valamint 2018. március 22-én járt pszichiátriai szakrendelésen alapvetően depressziós zavar okán.

A felperesnél a 2013. január 10-én elszenvedett sérülés következményeként szükségessé váló bal alsó végtag lábszár szintű csonkolásával, a bal combizomzat és lábszárcsonk izomzatának sorvadásával, valamint szorongással, érzelmi és hangulati zavarral járó pszichés állapot (pszichotrauma, depresszió) alakult ki, amely testi és lelki állapot **maradandó fogyatékoságként, súlyos egészségromlásként** értékelhető. A felperes ezen állapota véglegesen kialakult, testi állapotában javulás nem várható, pszichés állapotában - eredményes pszichológiai és további pszichiátriai kezelés hatására - javulás még bekövetkezhet.

Az illetékes elsőfokú szakértői bizottság 2017 februárjában az alsó végtag fenti sérülésének következményei, alkalmazkodási zavar, depressziós epizód okán **52%-os mértékű össz-szervezeti egészségkárosodást** állapított meg.

A felperesnél a szorongással, érzelmi és hangulati zavarral járó pszichés állapot (pszichotrauma, depresszió) jelenleg is fennáll, azonban a 2015-ben elvégzett vizsgálat során tapasztalható képet a korábban megállapított pszichotrauma jelentős mértékben háttérbe szorult. A felperes 2015 februárját követően - a peradatokból pontosan meg nem állapítható időpontban - új élettársi kapcsolatot létesített, munkába jár. A munkaidő után javarészt otthon tartózkodik, a háztartásban segít, és elvégzi a családi ház körüli teendőket is.

* * *

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, továbbá kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 10 millió Ft nem vagyoni kártérítés, valamint annak 2013. január 10. napjától esedékes késedelmi kamata megfizetésére is.

Keresete indokaként arra hivatkozott, hogy az alperesi bántalmazás következtében élete teljesen megváltozott. Korábban életvidám ember volt, aki szívesen ment kirándulni, biciklizni és párkapcsolata volt. A késelést követően mindez megváltozott. Pszichés állapotának a romlása miatt még 2013-ban **megszűnt korábbi párkapcsolata**. A bal lába miatt folyamatosan fájdalmat érez, ami **fájdalomcsillapítók** nélkül az elviselhetetlenségig fokozódna. **Hangulata** rossz lett, türelmetlenné, ingerlékennyé vált, sokszor nem tudja kontrollálni a dühkitöréseit. **Depressziós** állapot is kialakult nála, **többször kísérelt meg öngyilkosságot**, egy ideig osztályos pszichiátriai kezelést is kapott. **Pszichés állapota miatt jelenleg is nyugtató és hangulatjavító gyógyszereket kell szednie.**

A 2013. január 10-i esemény után a **lábát megműtötték**, amely a műtétet követően már nem volt olyan, mint korábban. **Járni csak mankóval tudott**, nem érezte a bal lábfejét, azt mozgatni, terhelni nem lehetett. Bal lába állapota 2013. óta folyamatosan romlik, a lábfejen fekély és elhalás jelent meg. A fekély következtében először kimetszettek egy darabot a bal sarkából, majd 2016 októberében **bal lábszárát amputálták**. Jelenleg protézissel tud járni, ami számtalan kényelmetlenséget okoz számára, s újabb műtete is várható.

A sérülés következményei miatt az eredeti (kőműves) szakmáját és a balesetet megelőző raktáros munkakörét nem tudja ellátni, nem képes alsó végtagterheléssel járó munka végzésére. Targoncavezetői végzettségét sem tudja hasznosítani, mivel nem vezethet. Egészségkárosodása alapján a C2 minősítési csoportba tartozik és egyéb körülményei miatt foglalkozási rehabilitációja nem javasolt, súlyos fogyatékosnak minősül.

* * *

Az alperes módosított ellenkérelmében a kereset részbeni elutasítását kérte. Elismerte, hogy a 2013. január 10-i cselekménnyel megsértette a felperes testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogát, illetve hogy a felperesnek kárt okozott. A felperes nem vagyoni kárigényét - kizárólag a büntető bíróság jogerős ítéletében rögzített hátrányok vonatkozásában - elismerte 3 millió Ft erejéig, csak ezt meghaladóan kérte annak elutasítását.

* * *

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes a felperes 2013. január 10-i bántalmazásával megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest a felperes részére 15 napos teljesítési határidővel 10.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2013. január 10. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére

azzal, hogy az ítéletét 3.000.000 forint erejéig fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajthatónak nyilvánította. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 600.000 forint eljárási illetéket és 174.679 forint szakértői díjat, valamint a felperest képviselő pártfogó ügyvéd teljes díját az állam viseli.

A jogvitát a rPtk. rendelkezései alapján bírálta el. Rámutatott, hogy az alperes beismerésére figyelemmel - nem volt vitatott a felek között az, hogy az alperes megsértette a felperes (kereset tárgyát képező) testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát (rPtk. 76. §), melyre figyelemmel az rPtk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerint a jogsértés tényének megállapítása volt indokolt. Utalt arra, hogy a Pp. 4. § (2) bekezdéséből is az következik, hogy a polgári perben eljáró bírósággént nem tehetett olyan megállapítást, hogy az alperes a terhére rótt bűncselekményt (a felperes bántalmazását) nem követte el (BDT2010.2249.). Az alperes 3.000.000 forint erejéig a felperes által érvényesített nem vagyoni kártérítési igény jogszerűségét is elismerte, ezért a Pp. 231. § d) pontja alapján az ítéletét e vonatkozásban fellebbezésre tekintet nélkül végrehajthatónak nyilvánította.

A nem vagyoni kártérítési igény mértékének megállapításánál a jogsértés súlyát, a következmények súlyosságát, a felperes személyi körülményeit, a káresemény előtti és utáni életviszonyait és a kereset kapcsán feltárt egyedi körülményeit értékelte. Utalt arra, hogy a felperes esetében kiemelt jelentősége van az életkornak, a munkavégzési képesség elvesztésének, a társadalmi, családi kapcsolatokban bekövetkező negatív változásoknak, a fájdalmak jelentkezésének, a sérülés miatti fizikai nehézségeknek és az ebből adódó többlet feladatok személyiségére gyakorolt hatásának, összességében az elszenvedett sérelmek a felperes mindennapjaira gyakorolt hatásának. Rámutatott, hogy az alperes ellenkérelmében a felperes által a nem vagyoni kártérítés alapjaként felhozott hátrányok bekövetkeztét nem vitatta, s azok többsége a Pp. 163. § (3) bekezdés alkalmazásával köztudomású tényként is elfogadható volt, adekvát volt a felperes aktuális élethelyzetével.

Kiemelt súllyal értékelte, hogy fiatalon, **29 évesen** szenvedte el a felperes az egészségkárosodást, és a végtag amputáció időpontjában is csak 32 esztendő volt. Az egészségkárosodás a felperes **munkaképességét** alapvetően befolyásolja, az a ... Megyei Kormányhivatal ...i Járási Hivatala komplex minősítést végző elsőfokú szakértői bizottsága 2017. február 17. napján kelt összefoglaló véleménye szerint **52 %-os mértékű össz-szervezeti egészségkárosodásnak** felel meg azzal, hogy foglalkoztatási rehabilitációja egyelőre nem javasolt. Nem volt vitatott a perben, hogy a káreseményt megelőzően a felperes fizikai munkát végzett, s a káreseményt követően korábbi munkaköre ellátására már nem képes.

Értékelendő, hogy a szűrt sérülések következményeként a felperes **több műtétet** is elszenvedett azok minden kellemetlenségével. Véglegesnek tekinthető fizikai egészségkárosodása - többszöri orvosi beavatkozás ellenére - egy **rendkívül elhúzódó** (négy évet közelítő időtartamú) **folyamat eredményeként** állt elő, mely folyamat maga is komoly terhet kellett, hogy rójon a felperesre.

Értékelte, hogy a **felperes életvitele gyökeresen megváltozott, folyamatosan és tartósan elnehezült**, aktív életmódját elveszítette, családi társadalmi kapcsolatai beszűkültek. Pszichés egészségkárosodását a perben kirendelt igazságügyi pszichiáter szakértői vélemény a tényállásban ismertetett tartalommal alátámasztotta.

Összehasonlító eseti döntések tükrében hivatkozott a hasonló ügyekben a végtag amputációval kapcsolatosan megállapított kártérítési összegek nagyságára, melyek alapján akként foglalt állást, hogy 2013. évi értékviszonyokat alapul véve a felperes által érvényesített 10.000.000 forint nem

tekinthető eltúlzottnak, arányos, s egyben elégséges kompenzációt nyújt a felperest ért nem vagyoni sérelmekért. (Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.204/2004/3. szám 2012. évi ár- és értékviszonyok mellett 11.000.000 forint nem vagyoni kártérítés; Fővárosi Ítéltábla Pf.17.20.504/2013/4. szám 2009. évi ár- és értékviszonyok mellett 8.000.000 forint; Legfelsőbb Bíróság Pf.VIII.25.546/1999/5. szám 1999. évi ár- és értékviszonyok mellett 8.700.000 forint; Fővárosi Ítéltábla Pf.VI.20.439/2008/6. szám 2004. évi értékviszonyok mellett 8.000.000 forint; Legfelsőbb Bíróság Pf.III.20.543/2008/3. szám 2006. évi értékviszonyok mellett 8.000.000 forint; Fővárosi Ítéltábla Pf.VI.21.664/2010/5. szám 2007. évi károsodás alapján 8.000.000 forint, Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.22.149/2010/12. számú ítélet 2005. évi károsodás 8.000.000 forint; Győri Ítéltábla Pf.III.20.087/2015/5. számú ítélet 2005. évi értékviszonyok mellett 10.000.000 forint).

* * *

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatását és a marasztalási összeg 3.000.000 forintra történő leszállítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ugyan helyesen utalt a nem vagyoni kártérítés mértéke kapcsán a bírói gyakorlat által irányadónak tekintett körülményekre, azonban azokat nem a valós súlyuknak megfelelően, hanem az indokoltnál nagyobb nyomatékkal értékelte. A **felperes pszichés egészségkárosodása javult** az eltelt időszakban és vélhetően a továbbiakban is javulni fog, akár foglalkoztatási rehabilitációjával összefüggésben is.

Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a károsodás bekövetkezése kapcsán a **sértetti közrehatást**, mely a büntető ügy irataiból feltárható, s melyekkel összefüggésben az alperes korábban a jogos védelmi helyzetre is hivatkozott, illetve azt, hogy a felperes **a sérülések kezelését illetően sem kellő gondossággal járt el**.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntésekben foglalt kártérítési összegek még a meghozataluk idején aktuális ár- és értékviszonyok értékelése mellett is alacsonyabbak a jelen ítéletben foglaltnál, az alapul vett egészségkárosodások pedig súlyosabbak.

Megjegyezte, hogy egyezségi ajánlatában a felperes is 6.000.000 forint körüli összeget kért, illetve fogadott volna el, ami maga is arra utal, hogy a keresetben érvényesítettnél jóval csekélyebb összeget tekintett reálisnak.

* * *

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékét befolyásoló körülményeket körültekintően feltárta, megfelelően értékelte. Az alperes fellebbezésében hivatkozott 6.000.000 forintot nem tartja reálisnak, kizárólag a per mielőbbi befejezése érdekében, egyezség reményében említette meg ezt az összeget az elsőfokú eljárás során.

* * *

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Mindenekelőtt arra mutat rá az ítéltábla, hogy a személyiségi jogsértés tényét megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezést, illetve 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés erejéig az alperes marasztalását Pp. 253. § (3) bekezdése alapján - fellebbezés hiányában - nem bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges és egyben elégséges körben feltárta, azt helyesen állapította meg, a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása kapcsán érdemi döntése is helytálló, így a marasztalási összeg leszállítására nem adnak alapot az alperesi fellebbezésben előadottak. A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság kellő súllyal és teljeskörűen értékelte - a nem vagyoni kártérítés mértékére kiható - az ügy általános és egyedi körülményeiből fakadó valamennyi szempontot.

Főszabály szerint a személyiségi jog fogalomkörébe tartozó bármely jog sérelmét eredményező magatartás jogellenes. A jogellenességet azonban a sértett beleegyezése, jogszabály felhatalmazása, a **jogos védelem** vagy a szükséghelyzet kizárja. A rPtk. 343. §-a értelmében a jogtalan támadás vagy a jogtalan és közvetlen támadásra utaló fenyegetés elhárítása érdekében a támadónak okozott kárt nem kell megtéríteni, ha a védekező az elhárítással a szükséges mértéket nem lépte túl. A jogos védelem polgári jogi fogalma és büntetőjogi fogalma nem szükségképpen esik egybe. A büntetőjogi megoldással ellentétben a polgári jog nem biztosít kifejezett mentességet annak, aki a jogos védelem határait ijedségből vagy felindulásból túllépte (BH1980.128.).

Jogos védelmi helyzetre a perbeli esetben már nem hivatkozhat az alperes. Egyrészt annak fennállta vizsgálatát kizárja a személyiségi jogsértés tényét megállapító ítéleti rendelkezés anyagi jogereje (rPp. 229.§.), másrészt a jogerős büntető ítélet alapján még a büntetőjogi értelemben vett jogos védelmi helyzet fennállta sem állapítható meg.

Minden alap nélkül hivatkozott fellebbezésében arra az alperes, hogy akár a kár bekövetkeztében, akár annak következményei súlyosságában a felperes közrehatott volna (**rPtk.340.§ (1) bek.**). Előbbi - sértetti közrehatásként - a per anyagává tett büntetőeljárás iratanyaga cáfolja, utóbbi a jelen per adatai alapján nem igazolt. A Győri Ítéltábla Bf.67/2015/10. szám alatti ítélete 8. oldala utolsó bekezdése és 12. oldala 4. bekezdéséből következően sem jogos védelmi helyzet, sem sértetti közrehatás nem volt megállapítható. Arra vonatkozóan pedig, hogy az elszenvedett sérülés kezelése kapcsán a felperesnek felróható kezelési mulasztásra került volna sor, az alperes az elsőfokú eljárás során perrendszerűen nem is hivatkozott (csak az okozati összefüggés hiányára utalt), ezzel összefüggő bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, így a Pp. 235. § (2) bekezdése alapján erre alappal a másodfokú eljárásban már nem hivatkozhat.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes hivatkozása iratellenes is, mert a beszerzett szakvélemény szerint a végtag részleges amputációja, a bal sarkon kialakult fekély (decubitus), majd a gyulladásos folyamat (osteomyelitis) az ülőideg sérülése következtében létrejött beidegzési (érzés, mozgás és vérkeringés szabályozási/regulációs) zavar a bal boka mozgáskorlátozottságának következménye volt és nem a sérülés ellátásának valamely hiányosságával volt kapcsolatos (26. sorszám alatti szakértői vélemény 2. kérdésre adott válasza).

Tévesen hivatkozott arra fellebbezésében az alperes, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően vette figyelembe a **hasonló jellegű sérülések kapcsán a bírói gyakorlatban kialakult marasztalási összegeket**. Rámutat az ítéltábla, hogy a perbeli esetben az is értékelendő, hogy a 2013. évi ár- és értékviszonyokat kell figyelembe venni, míg az összehasonlító adatok döntően korábbi értékviszonyokon alapulnak, másrészt a jogsértés súlya körében a perbeli eset egyedi körülményeit is értékelni kellett.

Figyelembe kell venni azt, hogy a felperes anamnézisében korábbi megbetegedés, fogyatékoság nem szerepel, s fiatal felnőttként (29 évesen) szenvedett el olyan tragédiát, melynek

következményeit teljes további életében viselni fogja. A perbeli esetben **csupán a szerencsén múlt, hogy még súlyosabb eredmény nem következett be**. A jogerős büntető ítélet is rámutatott, ha kivérzés folytán sokkos állapot következett volna be bizonyíthatóan a felperesnél, úgy élet elleni bűncselekmény került volna a vádlott terhére megállapításra (Győri Ítéltábla Bf.67/2015/10/12. 4. oldal).

A konkrét esetben - szemben egy baleseti sérüléssel - értékelendő az elkövetési magatartás **előre eltervezettsége és rendkívüli felróhatósága** is. Részben éppen emiatt alakult ki a felperesnél egy csupán évek alatt mérséklődő, fokozott szorongással jellemezhető pszicho-trauma és közepes fokú depressziós epizód, mely öngyilkossági kísérletekben csúcsosodott.

Fokozottan értékelendő a felperes oldalán az, hogy **sem tanult, sem korábban gyakorolt foglalkozását nem űzheti a jövőben**. A jelentős mértékű össz-szervezeti egészségkárosodás, illetve a végtag amputáció következtében leginkább csak rehabilitációs jellegű munkakörben foglalkoztatható, melyre figyelemmel **munkaerőpiaci lehetőségei is jelentősen beszűkültek**.

A 30. sz. jegyzőkönyvben csupán egyezség esetére megjelölt összeg a nem vagyoni kártérítés mértéke meghatározásánál nem vehető figyelembe, hiszen ennek kapcsán a jogosult figyelemmel van arra is, hogy egyezségi alapon ténylegesen és hamarabb kifizetésre kerülhet sor, szembe állítva ezzel a jogerős bírói ítélet alapján felmerülő végrehajtási nehézségeket és időmúlást.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, annak rendelkező részét csupán a kamat fizetési kötelezettség vonatkozásában pontosította, valamint szövegezését a pártfogó ügyvédi díj tekintetében helyesbítette.

A Pp. 87. § (2) bekezdése alapján ugyanis a pártfogó ügyvédi költség vonatkozásában a díj összegének megállapítása nélkül - csak azt kell a bíróságnak megállapítania, hogy az milyen meghatározott arányban, melyik fél terhére esik. Annak viseléséről - a félnek biztosított költségkedvezmény tartalmától függően - a jogi segítségnyújtó szolgálat határoz (Civilisztikai Kollégiumvezetők 2012. február 22-24. napján tartott országos tanácskozása, BH2012.5.).

A másodfokú eljárás illetékét a jelen ügyben még alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Miután az alperesi fellebbezés adatainak bizonyult az alperes a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségeit a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján maga viseli. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú díja vonatkozásában az ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján a fentieknek megfelelően határozott.

Győr, 2019. június 27.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró